ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci navrhovatele: **P. Š.,** zastoupený Mgr. Janem Špačkem, advokátem se sídlem Dobrovského 1303/13, Praha 7, proti odpůrci: **město Žatec,** se sídlem Svobody 1, Žatec, zastoupené JUDr. Tomášem Těmínem, Ph.D., advokátem se sídlem Karlovo náměstí 559/28, Praha 2, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy „Změna č. 6 územního plánu Žatec“ schváleného usnesením zastupitelstva města Žatec ze dne 25. 4. 2019, č. 64/19, o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 2. 2020, čj. 40 A 13/2019-103,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Navrhovatel **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odpůrci **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Společnost Andante CZ, spol. s r. o., na jejíž místo posléze v průběhu řízení o kasační stížnosti vstoupil navrhovatel jako nabyvatel dotčených pozemků (dále shodně jen jako „navrhovatel“), se návrhem podaným ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem domáhal zrušení v záhlaví označeného opatření obecné povahy (změny územního plánu), alternativně jeho části vymezující územní rezervu SOs101 (územní rezerva pro smíšené obytné funkce se službami) a části upravující etapizaci výstavby na pozemcích parc. č. X, X a X v katastrálním území Ž.

[2] Navrhovatel nesouhlasil s tím, že uvedené pozemky byly zařazeny do třetí etapy výstavby (do plochy SOs2), ačkoliv požadoval zařazení již do první etapy. Pozemky navrhovatele svou lokací odpovídají pozemkům orné půdy ve vlastnictví odpůrce (plocha BK1), které byly zařazeny ke kolektivní výstavbě do první etapy. Také jiné pozemky ve vlastnictví odpůrce, které charakterem odpovídají ploše SOs2, byly zařazeny do první a druhé etapy, ačkoliv se jedná o nejkvalitnější zemědělskou půdu I. a II. třídy ochrany. Odpůrce neprokázal, že by převažoval veřejný zájem na zastavění takto kvalitní půdy. V souladu s principem proporcionality by měla být nejprve zastavěna vhodnější (nezemědělská) půda v ploše SOs2. Podmínky využití pozemků jsou rozporné s hlavní obecnou koncepcí etapizace uvedenou v odůvodnění změny územního plánu, zásadou rovného zacházení a stejného posuzování obdobných případů. Využití plochy SOs2 bylo navázáno na plochy, které se nachází v jiné části města a nikterak na danou plochu nenavazují ani z hlediska urbanistických struktur nebo veřejné infrastruktury. Navrhovatel nesouhlasil ani s tím, jak v tomto směru odpůrce vypořádal jeho námitku poukazem na menší význam dané plochy z hlediska vzdálenosti od centra obce. Podle navrhovatele ale územní plán nerozlišuje mezi významnými a méně významnými plochami. Plocha SOs2 se navíc nachází blíž k centru než jiná plocha (BV17), která byla zařazena do první etapy. Nezákonné bylo také nepodložené přeřazení některých pozemků navrhovatele do územní rezervy SOs101 v rozporu s § 53 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), bez opakovaného veřejného projednání, ačkoliv se jedná o podstatnou úpravu návrhu změny územního plánu. K přeřazení některých pozemků ze zastavitelné plochy do územní rezervy navíc nejsou dostatečné důvody. Smyslem stanovení územní rezervy je prověření možnosti využití ploch k zamýšlenému účelu. Zastavitelnost navrhovatelových pozemků již ale byla v minulosti prověřena. Navrhovatel vedle toho poukázal na některé jiné obdobné plochy, které by byly pro zařazení do územní rezervy vhodnější. Změna územního plánu je také nepříznivá pro životní prostředí a zvýhodňuje investice tzv. na zelené louce, kde má odpůrce své zájmy, namísto investic do tzv. brownfieldů.

[3] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem v textové i grafické části zrušil změnu územního plánu v části vymezující územní rezervu SOs101 (výrok I.). Ve zbytku návrh zamítl (výrok II.). Zabýval se přitom pouze včas uplatněnými návrhovými body, které rozdělil jednak do okruhu týkajícího se etapizace výstavby, a jednak přeřazení pozemků navrhovatele do územní rezervy.

[4] K etapizaci výstavby uvedl, že představuje legitimní nástroj územního plánování sloužící k časové koordinaci výstavby. Ze spisové dokumentace i vyjádření účastníků vyplynulo, že plocha SOs2 byla již před změnou územního plánu zařazena do třetí etapy výstavby a tento stav zůstal nadále zachován i po přijetí změny. Navrhovatel se do procesu přijímání změny územního plánu zapojil vznesením námitky až po schválení zadání, zpracování návrhu změny a jeho veřejném projednání. Požadoval zařazení některých svých pozemků do první či druhé etapy výstavby, přičemž nakonec došlo k jejich zařazení do plochy SOs2, která zůstala ve třetí etapě. To se projevilo také v odůvodnění změny územního plánu, které se postupně doplňovalo a upravovalo. Změna ve vztahu k pozemkům navrhovatele není rozporná s částí odůvodnění, na kterou odkazoval navrhovatel. Daná pasáž se týká výhradně etapizace výstavby u pozemků, kterých se návrh změny týkal původně a nedopadá na plochu SOs2. Zařazení pozemků navrhovatele do

plochy SOs2 a do třetí etapy výstavby je komplexně řešeno v rámci vypořádání námitek v textové části odůvodnění. Pokud poukazoval na odlišné zařazení plochy BV17, která také navazuje na plochy smíšené výrobní, o té se v námitkách nezmiňoval, a proto nebylo povinností odpůrce se k ní vyjadřovat. Rozpor soud neshledal ani mezi podmínkami využití pozemků navrhovatele a obecnou koncepcí etapizace. Koncepce vychází z přednostního využívání ploch v zastavěném území a proluk s tím, že dále jsou k rozvoji určeny plochy v návaznosti na stávající zastavěná území. Sám navrhovatel uznal, že jeho pozemky se nacházejí mimo zastavěné území, na které ani bezprostředně nenavazují. Tuto návaznost zprostředkovává již původně vymezená plocha SOs2, do které byly dané pozemky přiřazeny. Nemohou být proto zařazeny do první či druhé etapy, neboť postrádají přímou návaznost na stávající zastavěné území, která je z hlediska etapizace zásadní. Důvod, proč bylo využití plochy SOs2 podmíněno předchozím využitím jiných ploch nespočíval v jejich vzájemné prostorové či infrastrukturní návaznosti, nýbrž vyplýval z obecných urbanistických principů, na kterých je etapizace postavena (nejprve zastavění proluk a poté území navazujícího na stávající zastavěné území, a to směrem od středu města k jeho okraji). Navrhovatelem uváděné pozemky nejsou vzájemně srovnatelné z hlediska vzdálenosti od centra, návaznosti na stávající zastavěné území a hlavního využití. Nejedná se proto o diskriminaci či libovůli. Z hlediska ochrany zemědělského původního fondu není podstatné, že do první etapy byly zařazeny pozemky vedené jako orná půda a chráněné jako zemědělský půdní fond, protože tyto pozemky byly určeny k zastavění již před přijetím napadené změny územního plánu. Nebylo proto ani nutné, aby se odpůrce podrobněji zabýval tím, zda jiný veřejný zájem výrazně převažuje nad záborem zemědělské půdy. Změna územního plánu není ani v rozporu s Politikou územního rozvoje ČR, Zásadami územního rozvoje Ústeckého kraje a Strategií udržitelného rozvoje Ústeckého kraje 2006-2020. Požadavek navrhovatele na přednostní využití tzv. brownfields neodpovídá požadavku komplexního přístupu k územnímu plánování.

[5] Návrhu v části týkající vymezení územní rezervy však soud vyhověl. Dospěl k závěru, že bez veřejného projednání došlo k podstatné změně návrhu na změnu územního plánu v situaci, kdy navrhovatel mohl legitimně očekávat zařazení pozemků do plochy SOs2 a nikoli do územní rezervy (SOs101), a proti této překvapivé změně neměl možnost se bránit námitkami.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření odpůrce

[6] Navrhovatel (dále „stěžovatel“) podal proti výroku II. a souvisejícího (nákladového) výroku III. tohoto rozsudku kasační stížnost. Namítá, že krajský soud odůvodnění ve vztahu k dotčeným pozemkům navrhovatele založil na chybném závěru o neaplikovatelnosti ustanovení změny územního plánu v části A., kapitole 2.2.2., písm. f), podle něhož dříve vymezená etapizace je změnou územního plánu upravena tak, aby záměry, které na sobě nejsou závislé, byly zařazeny do první etapy. Pro aplikaci tohoto pravidla není rozhodné, kdy odpůrce pozemky stěžovatele do procesu změny územního plánu zahrnul. Po zařazení pozemků do změny územního plánu stěžovatel v dobré víře očekával rovnost zacházení dle nastavených podmínek. Poukázal na několik pozemků, které rovněž nebyly součástí zadání změny územního plánu, a přesto se na ně uvedené obecné podmínky vztahovaly a pozemky byly zařazeny do první etapy výstavby. Ustanovení o zařazení do první etapy hovoří o „*nově vymezených zastavitelných plochách*“,

z čehož nelze odvodit, že by se mělo jednat jen o pozemky, které byly obsažené již v původním návrhu změny územního plánu. Ustanovení se vztahuje ke změně územního plánu jako celku, a to při jeho výkladu na základě jazykového, systematického i logického. Pozemky vymezené jako „*dříve vymezené zastavitelné plochy*“ jsou navíc fakticky novými zastavitelnými plochami, které mají být zařazeny automaticky do první etapy, a proto je změna územního plánu nepřezkoumatelná.

[7] Stěžovatel také legitimně očekával, že pokud odpůrce jeho návrhu vyhoví a pozemky zařadí do plochy SO, stanou se jako „*nově vymezené zastavitelné plochy*“ součástí první etapy. Krajský soud věc vnímal nesprávně, pokud dospěl k závěru, že odpůrce stěžovateli vyšel vstříc, když vyhověl požadavku na změnu účelu využití pozemků. Toto zařazení bylo v rozporu s žádostí stěžovatele podmíněnou významnou restrikcí etapizace, čímž došlo ke znehodnocení pozemků. Pokud stěžovatel kumulativně žádal o zařazení do plochy SO a o zařazení do první etapy, nebylo možné mu vyhovět jen částečně, protože tím odpůrce šel nad rámec návrhu a v neprospěch stěžovatele. Nesouhlasí s tím, že by jeho pozemky byly jinak velmi nízce využitelné a závěry krajského soudu v tomto směru považuje za nesprávné a nepřezkoumatelné.

[8] Nesouhlasí ani se závěrem o časově a prostorově racionálním stanovení etapizace. Zastavitelná plocha SOs2 navazuje na zastavěné území, na stávající struktury s různým využitím a existuje celá řada odborných argumentů, dle kterých je smíšená výstavba vhodnější než výstavba bytových domů v plochách BK. Existuje také řada pozemků vzdálenějších od zastavěného území zařazených do výhodnějších etap než pozemky stěžovatele.

[9] Krajský soud podle navrhovatele sice správně vyhodnotil námitku týkající se chybějícího veřejného projednání, která vedla ke zrušení části územního plánu týkající se územní rezervy. Nezohlednil ale celkové dopady tohoto vymezení. Vymezení územní rezervy bylo jen účelovým krokem, aby se odpůrce vyhnul zpracování dokumentace SEA. Zrušením pouze části změny územního plánu nebyla vyřešena podstata věci, tedy potřebné posouzení vlivu koncepce na životní prostředí. Změna územního plánu by proto měla být zrušena jako celek. Jestliže se krajský soud nezabýval důvody, pro které stěžovatel navrhoval zrušení změny územního plánu jako celku, působí napadený rozsudek účelově, je nesrozumitelný a nedostatečně odůvodněný.

[10] Odpůrce navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl. Argumentaci k aplikaci části A., kapitoly 2.2.2., písm. f) změny územního plánu považuje za účelovou a rezignující na komplexní přístup k posuzované změně. Plocha SOs2 byla zařazena do třetí etapy již před pořízením změny územního plánu. Nedávalo by smysl, aby jedna plocha byla zařazena do první i třetí etapy. Pozemky stěžovatele jsou navíc od zastavěných ploch vzdáleny více než původní plocha SOs2. Z daného pravidla ani neplyne, že by se do první etapy zařazovaly úplně všechny nově zastavitelné plochy. Stěžovatel ani nemohl legitimně očekávat, že dojde k zařazení jeho pozemků do první etapy. Odpůrce nesouhlasí ani s argumentací týkající se kumulativní povahy stěžovatelova požadavku na zařazení pozemků. Stěžovatel se mýlí v souvislosti s charakterem procesu vydání územního plánu a „návrhu“ na zařazení pozemků do zastavitelných ploch. Odpůrce odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2008, čj. 2 Ao 1/2008-51, podle kterého nelze dovodit existenci subjektivního

práva vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla tato nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití. Ani stěžovatel neměl žádné subjektivní právo na vyhovění návrhu. Je v souladu se zákonem, pokud odpůrce návrhu „vyhověl“ jen částečně a tento postup detailně vysvětlil. Na daný proces ani nelze nahlížet jako na návrh na zahájení správního řízení a odpůrce nebyl vázán zásadami, které se s návrhem na zahájení správního řízení pojí. Jeho povinností pouze bylo přezkoumatelně vypořádat vznesené námitky a připomínky. Zařazením pozemků stěžovatele do plochy SOs2 rozhodně nedošlo ani ke zhoršení jeho postavení, protože dané pozemky byly naopak zařazením do třetí etapy zhodnoceny. Argumentace návaznosti plochy SOs2 na zastavěné území či zařazením jiných pozemků do výhodnějších etap je zcela obecná a nekonkrétní. Lichá je i argumentace zrušením pouze části změny územního plánu. K tomu odpůrce odkázal na rozsudek NSS ze dne 12. 6. 2014, čj. 4 Aos 4/2013-40, dle kterého nelze zrušení části územního plánu přirovnávat ke zrušení správního rozhodnutí v odvolacím řízení, protože po zrušení územního plánu nemusí následovat žádné další řízení vedoucí k jeho novému vydání. Krajský soud zcela správně zrušil pouze tu část změny územního plánu, kterou považoval za rozpornou se zákonem. Posouzení SEA by muselo být provedeno pouze proto, že rozloha stěžovatelových pozemků, které chtěl zařadit do zastavitelných ploch, přesahovala 5 ha. Odpůrce změnu územního plánu pořizoval na základě smlouvy o dílo se žadateli o změnu. Bylo by nepřípustné, aby tito žadatelé nesli náklady na nové hodnocení vlivů ve prospěch stěžovatele, který se na změně územního plánu finančně nepodílel. Vymezení územní rezervy nebylo účelové, ale šlo o snahu vyhovět stěžovateli při zařazení pozemků do zastavitelných ploch za současného respektování dalších žadatelů o změnu územního plánu. Vzhledem k pozdnímu vstupu stěžovatele do celého řízení by nebylo vhodné a přiměřené, aby se kvůli němu celý proces vrátil na začátek.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Současně se zabýval tím, zda napadený rozsudek či řízení jemu předcházející řízení nevykazuje vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Stěžovatel předně namítl, že krajský soud nesprávně posoudil jeho námitku vnitřní rozpornosti územního plánu, konkrétně odůvodnění principů etapizace jako takové na straně jedné a zařazení pozemků stěžovatele až do třetí etapy na straně druhé. Krajský soud vyšel z toho, že obecné pravidlo v části A., kapitole 2.2.2., písm. f) změny územního plánu bylo obsaženo již v návrhu změny z listopadu 2016, tj. v době předcházející námitkám stěžovatele, resp. v době, kdy se změna územního plánu jeho pozemků netýkala. Z celkového kontextu změny územního plánu podle krajského soudu vyplývá, že se na stěžovatele dané pravidlo nevztahuje, byť připustil, že by bylo vhodnější, aby to bylo v textové části stanoveno výslovně.

[14] S námitkami stěžovatele se Nejvyšší správní soud neztotožnil, a to ve shodě s krajským soudem především se zdůrazněním toho, že z odůvodnění napadeného opatření nelze izolovaně vybírat pouze některé části. Pro posouzení přezkoumatelnosti textové části opatření obecné povahy je třeba zohlednit celý její kontext (srov. odst. 18 rozsudku NSS ze dne 13. 5. 2014, čj. 6 Aos 3/2013-29, či odst. 26 rozsudku ze dne 26. 11. 2020, čj. 8 As 336/2018-66). Obecné pravidlo, na které stěžovatel v kasační stížnosti odkazuje, stanovuje: „*Dříve vymezená etapizace je Změnou č. 6 ÚP upravena tak, aby záměry, které nejsou navzájem na sobě závislé, byly zařazeny do 1. etapy. Také všechny nově vymezené zastavitelné plochy a plochy přestavby se zařazují do 1. etapy výstavby (s výjimkou jedné), protože je zde aktuální zájem o výstavbu, zástavba ploch nenaruší účelný postup výstavby v území.*“ Již z prostého jazykového znění tohoto pravidla je zřejmé, že se nejedná (pokud jde o zařazení do první etapy) bezvýjimečné. Krajský soud tedy správně dovodil, že nezpůsobuje nepřezkoumatelnost změny územního plánu, jestliže odpůrce dále konkrétně ve vztahu k ploše, do které přiřadil pozemky stěžovatele, v souladu s původním územním plánem stanovil, že bude zastavěna až ve třetí etapě výstavby. Krajský soud vedle toho také přiléhavě poukázal na časový vývoj uvedených pravidel, který rovněž tvoří onen zmiňovaný kontext, k němuž je nutné při posuzování přezkoumatelnosti přihlížet. Z hlediska přezkoumatelnosti ani není rozhodné, zda bylo možné obecné pravidlo formulovat i pregnantněji (např. aby z něj bylo jasné, že se vztahuje pouze na pozemky obsažené již v návrhu, jak uvádí stěžovatel). Podstatné je, že v případě pozemků stěžovatele nepanuje žádná nejistota stran toho, do jaké plochy byly zařazeny a jaká etapa výstavby se jich týká. Nic na tom nemění ani stěžovatelem odkazovaná tabulka na str. 13 (dané změny územního plánu), která stanovuje, jak se mění vzájemné hranice dříve vymezených zastavitelných ploch. Z ní plyne, že se pozemky stěžovatele stávají součástí plochy SOs2. Sama skutečnost, že jeho pozemky v minulosti nebyly v zastavitelné ploše, z nich ještě nedělá „*nově vymezenou zastavitelnou plochu*“, která by měla být zařazena v souladu se shora citovaným obecným pravidlem do první etapy výstavby. Plochou je totiž plocha SOs2, která již jako zastavitelná byla dříve vymezena, a nikoliv samotné pozemky stěžovatele, které do ní byly pouze přičleněny. Tím se z nich „*nově vymezená zastavitelná plocha*“ nestala.

[15] Stěžovatel dále zpochybňuje závěr krajského soudu o tom, že odpůrce stěžovatelově námitce alespoň částečně vyhověl, pokud jeho pozemky zařadil do plochy SOs2. Podle stěžovatele totiž takový závěr neobstojí, neboť žádal kumulativně o zařazení pozemků do plochy SOs2 a do první etapy výstavby. Ani s touto argumentací se však Nejvyšší správní soud neztotožnil. Ze stěžovatelovy námitky ke změně územního plánu plyne, že navrhoval zařazení pozemků do plochy SOs2 s tím, že „*se jeví logické jejich zařazení do I. etapy rozvoje (tato je podle našeho názoru odůvodnitelná, minimálně pak do II. etapy)*“.

[16] V této souvislosti i kasační soud vychází z toho, že neexistuje subjektivní právo vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla tato nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití. Ačkoliv vlastnické právo v sobě zahrnuje i právo vlastníka předmět vlastnictví zhodnocovat, nelze tento atribut vykládat tak, že by se vlastník takového zhodnocení mohl domáhat na jiných osobách, včetně veřejné moci. Jestliže vlastník nemovitosti poukazuje na skutečnost, že v případě, kdy by jeho pozemek byla zahrnut v územním plánu do odlišné kategorie, došlo by tím k jeho zhodnocení, neznamená to, že by se takového zhodnocení mohl jakkoli domáhat (srov.

rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2008, čj. 2 Ao 1/2008-51). Stanovit funkční využití pozemků a jeho rozvoj při splnění všech cílů a zásad územního plánování proto zůstává činností, do které správní soudy mohou pouze minimálně zasahovat. Správním soudům nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití pozemku (viz rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2017, čj. 9 As 302/2016-68). To obecně platí také pro zařazení pozemků stěžovatele do některé z etap výstavby. Z citované námitky stěžovatele navíc ani není vůbec zřejmé, že by měl zájem pouze o kumulativní zařazení pozemků do plochy SOs2 a současně do první etapy výstavby, jak tvrdí nyní. Vedle požadavku na zařazení plochy SOs2 totiž pouze uvedl, že pokládá za logické, aby byly pozemky zařazeny do první či druhé etapy výstavby. Z obsahu námitky pak nelze v žádném případě dovodit, že by pro stěžovatele byl dosavadní stav [tj. zařazení pozemků do plochy DL – dopravní infrastruktura (letiště)] přijatelnější, resp. že by vyhovění požadavku na zařazení pozemků do zastavitelné plochy SOs2, byť až do třetí etapy výstavby, bylo nepřijatelné, jak nyní namítá. Ani tento okruh kasační argumentace tedy není důvodný.

[17] Pokud jde o námitky, kterými se stěžovatel snažil zpochybnit závěry o racionalitě zvolené formy etapizace, těmi se kasační soud nemohl zabývat, neboť stěžovatel je uplatnil pouze v obecné rovině. To platí jak pro tvrzení o existenci „*celé řady odborných argumentů, z hlediska kterých je smíšená výstavba vhodnější než výstavba bytových domů*“, tak pro tvrzení, dle kterého se „*v řešeném území nachází řada dalších ploch, které mají mnohem horší pozici vůči stávajícím strukturám a jsou zařazeny do výhodnějších etap*.“ V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že danými otázkami se krajský soud v napadeném rozsudku zabýval, přičemž nemůže být úkolem Nejvyššího správního soudu domýšlet za stěžovatele konkrétní důvody (argumenty), které by mohly závěry krajského soudu zpochybnit. V tomto ohledu je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.). Z toho plyne, že aby byla kasační stížnost věcně projednatelná, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě napadené rozhodnutí krajského soudu (srov. např. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, čj. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS).

[18] Stěžovatel se v kasační stížnosti dále dovolával ochrany legitimního očekávání spočívajícího v tom, že jeho pozemky budou zařazeny do první etapy výstavby. Ani tato námitka však není přípustná, protože ji poprvé uplatnil teprve v kasační stížnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Totéž platí také pro námitky týkající se vymezení územní rezervy. Podstatou původní argumentace stěžovatele, kterou úspěšně uplatnil v řízení před krajským soudem, bylo upravení návrhu na změnu územního plánu bez opakovaného veřejného projednání. Tato argumentace také vedla k tomu, že krajský soud návrhu vyhověl a změnu územního plánu v dané části napadeným rozsudkem zrušil. Nyní v kasační stížnosti však stěžovatel uplatňuje argumentaci, která je svou povahou odlišná a kterou se domáhá zrušení změny územního plánu jako celku (namítá nezohlednění celkových dopadů vymezení plochy SOs101, nutnost posouzení SEA a účelovost postupu odpůrce, který se tomuto procesu snažil vyhnout). Jelikož stěžovatel takto své námitky v návrhu neformuloval, nemohl k nim krajský soud ani učinit žádné závěry, které by nyní Nejvyšší správní soud mohl přezkoumávat. Z tohoto důvodu není na místě ani zabývat se související námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[20] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Odpůrci, který měl ve věci úspěch, nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 31. 3. 2015, čj. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS, vyplývá, že žalované správní orgány mají, v případě že se nechají právně zastupovat, právo pouze na náhradu účelně vynaložených nákladů přesahujících jejich běžnou úřední činnost. Příkladem může být právě řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (např. územního plánu) vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem ani potřebnými finančními zdroji nezbytnými pro vedení složitého soudního řízení. Odpůrce v nynější věci však není malou obcí, nýbrž městem a obcí s rozšířenou působností (s úřadem územního plánování), od níž lze očekávat dispozici odborným personálem schopným adekvátně obhajovat před soudem výstupy své činnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 8. 2020, čj. 8 As 102/2018-62).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. srpna 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu